

Objecció de llengua

«Cal assentar les bases d'una convivència lingüística que garanteixi la preeminència de la llengua del país per sobre de qualsevol altra»

Manllevo el títol d'aquest escrit al de l'editorial del número 119 de la revista *Els Marges* (<https://www.elsmarges.cat/>) de la tardor del 2019, quaranta anys després d'aquell altre, més conegut com el "manifest" i intitulat "Una nació sense Estat, un poble sense llengua?", que es demanava sobre les possibilitats de pervivència per a la llengua d'una nació mancada d'Estat, és a dir sotmesa a unes estructures de poder secularment assimilistes i, per tant, implacablement hostils.

Quatre dècades després, hi ha fenòmens referits a aquell manifest, dos d'ells llavors ni tan sols apuntats, com són la revolució informàtica i l'allau migratòria, que actualment es fan clarament palesos, i dos més que no han fet sinó veure's més corroborats: la persistència instintiva del reflex condicionat entre la immensa majoria de catalans de servir-se de l'espanyol quan intueixen que l'interlocutor no és catalanoparlant, i *"la incapacitat de sobreposar-se a un discurs reivindicatiu de l'ensenyament prioritari de i en la llengua del país que no es basi sols en la ponderació de les gràcies de la llengua materna i mediambiental en primera instància de l'infant"*.

Avui com ahir és innegable que la pilota del redreçament lingüístic continua estant, primer de tot, en camp propi. Per això, un també editorial de la tardor del 2008 de la mateixa revista de llengua i literatura diu, parafrasejant Joan Fuster: *"la insuficiència general de què són víctimes els catalans té a veure principalment amb la seva pròpia dimissió lingüística, i no s'hi val a atribuir totes les culpes a l'enemic tradicional, cosa que fora molt còmoda, atès que, a banda d'altres interferències, els mateixos catalans també en tenen molta, d'aquesta culpa, i que no és ara cosa d'esperar que la llengua la Defensi el Ministerio de Educación (o la Conselleria generalitària que sigui, caldria afegir avui dia), raó per la qual, si no són els catalans els qui posen el coll en la seva pròpia causa, no serà lícit parlar de 'genocidi', ans al contrari, més aviat caldrà parlar de 'suïcidi' col·lectiu"*.

Internet, immigració, globalització en general, diu aquest segon "manifest", *"no són en sí realitats intrínsecament perverses o nocives pel que fa a la llengua catalana. Són i prou. I han arribat per quedar-se. I no s'hi val, doncs, ni a blasmar-les ni a doldre-se'n. Sinó que allò que cal és exportar-les i reconduir-les en la mesura del possible cap a la pròpia causa"*.

Si, doncs, és innegable que la llengua és element fonamental de la comunicació i de l'organització identitària col·lectiva, "fer objecció de llengua és negar-se a repetir en espanyol", diuen *els Marges* en el seu editorial esmentat, "davant micros i càmeres i en territori català estant, allò que d'antuvi s'ha manifestat públicament en català".

"Fer objecció de llengua és posar-se en la circumstància de ser un hom que passi a tolerar a conveniència la llengua d'altri i, doncs, a no haver de ser ell qui implori la tolerància aliena a la pròpia, de llengua".

"Fer objecció de llengua és, en els termes aquí esbossats, assentar les bases d'una convivència lingüística que garanteixi la preeminència de la llengua del país per sobre de qualsevol altra, però sense per això haver de renunciar a cap d'elles segons convingui en el sempre complex món de les interaccions personals i col·lectives".

Doncs això, "Una nació sense estat, un poble sense llengua?" i "Objecció de llengua", dos "manifestos" que cal llegir!